

Sygn. akt IX Ka 1187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Wójcik

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 r.

sprawy obwinionego L. J. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową i zażalenia wniesionego przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 30 kwietnia 2015r. sygn. akt II W 157/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, iż należność od Skarbu Państwa na

rzecz obwinionego L. J. tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję ustala na kwotę 2796 (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt sześć) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego L. J. kwotę 1230 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od opłaty w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1187/15

UZASADNIENIE

L. J. został oskarżony o to, że w dniu 10 lipca 2013r. o godz. 8.20 na trasie (...) w S., kierując pojazdem marki D. o nr rej. (...), chcąc wyprzedzić poprzedzający go pojazd nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i zajechał drogę pojazdowi M. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zdarzenia drogowego, powodując zagrożenie w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015r. w sprawie IIW 157/15 orzekł, co następuje:

I uniewinnił L. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 632 pkt 2 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz L. J. kwotę 2136 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III na podstawie art. 118 § 2 kpw orzekł, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku złożył oskarżyciel posiłkowy, który zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść obwinionego i wyrokowi temu zarzucił naruszenie przepisów postępowania karnego, które miało wpływ na treść wyroku, a to:

1/ art. 7 kpk poprzez dowolną, jednostronną i wybiórczą ocenę zebranego materiału dowodowego dokonaną bez jego dokładnej analizy przez pryzmat zasad logicznego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezzasadnym daniu wiary wyjaśnieniom obwinionego, że obserwował w sposób właściwy drogę i w chwili zmiany pasa ruchu z prawego na lewy nie znajdował się za nim żaden pojazd na lewym pasie, w sytuacji gdy jak wynika wprost z zeznań świadka E. S., które Sąd uznał za wiarygodne, pojazd pokrzywdzonej jechał już lewym pasem, gdy obwiniony nagle zaczął zjeżdżać również na lewy pas,

2/ art. 201 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii ustnej uzupełniającej lub konfrontacji biegłych powołanych przez Sąd, a opiniujących w niniejszej sprawie, wobec zgoda odmiennych, a wręcz sprzecznych wniosków ich ekspertyz,

3/ art. 442 § 3 kpk nie wykonanie wytycznych Sądu II instancji, które bezspornie wyjaśniłyby okoliczności zaistniałego zdarzenia,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy swoim zachowaniem naruszył on zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym czym zrealizował znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Skarżysku – Kamiennej do ponownego rozpoznania.

Zażalenie na orzeczenie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wniósł obrońca obwinionego L. J.. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a to:

a/ art. 627 § 1 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 119 kpw poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego rażąco niskiej kwoty tytułem wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy, tj. w kwocie 2.136 zł., w sytuacji gdy obrońca obwinionego złożył do akt sprawy spis kosztów postępowania za I instancję, postępowanie odwoławcze oraz postępowanie po uchyleniu wyroku jakie poniósł obwiniony w wysokości 6.000 złotych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez zasądzenie na rzecz obwinionego zwrotu pełnych wydatków związanych z obroną w sprawie w kwocie 6.000 złotych od oskarżycielki posiłkowej, a nie od Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżycielki posiłkowej jest niezasadna, zaś zażalenie obrońcy obwinionego L. J. okazało się skuteczne i w rezultacie doprowadziło ono do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób wskazany w wyroku Sądu odwoławczego.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się zatem, wbrew temu, co twierdzi skarżąca jakiegokolwiek naruszenia przepisów postępowania, ani też żadnego błędu w ustaleniach faktycznych.

I tak co do obrazu art. 7 kpk w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy

spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (zob. zgodnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 415/06). Analiza akt sprawy wskazuje, że wszystkie te wymogi dopełnione zostały przez Sąd I instancji.

Właściwa jest bowiem dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów.

I tak trafnie Sąd uznał za wiarygodną co do zasady relację świadka E. S., która jako osoba obca dla obu stron nie była zainteresowana rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, a jednocześnie jadąc za obydwojema samochodami, które wzięły udział w kolizji, widziała jej przebieg. Nadto podnieść trzeba, że opis przedstawiony przez świadka E. S. koreluje z treścią opinii biegłego C., co tym bardziej przemawia za jej prawdziwością. Przypomnieć należy, że według świadka E. S. zmiany pasa ruchu przez L. J. i G. Z. nastąpiły w zbliżonym czasie, pojazdy zjechały „zaraz” po sobie, „ułamki sekund”. Słusznie również podnosi dalej Sąd I instancji, że jedyną niewiarygodną informacją, jaką podała świadek E. S. była prędkość samochodu M., jednakże powyższe nie może dyskredytować całości zeznań świadka E. S., gdyż ocena taka dokonywana bez użycia urządzeń, zawsze obarczona jest mniejszym lub większym błędem. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela jako trafne i przekonujące (k.329-330).

Prawidłowa, to jest zgodna z treścią art. 7 kpk jest również ocena opinii biegłego B. C., która słusznie uznana została za jasną, pełną i nie zawierającą sprzeczności. Przypomnieć w tym miejscu należy, że biegły opierał się jedynie na dowodach materialnych, a zatem całkowicie obiektywnych oraz na wskazaniach wiedzy specjalistycznej, a także, że, że biegły analizował wszystkie możliwe wersje i ocenę ich przedstawił przez pryzmat uzyskanych przez siebie danych. Trafnie podkreśla również Sąd Rejonowy, że przedmiotowa opinia pozwoliła również na ocenę wiarygodności relacji przesłuchanych osób. Rozważania Sądu Rejonowego jako trafne i przekonujące Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.330-331).

Właściwa jest także ocena takich dowodów jak oględziny pojazdów, oględziny miejsca zdarzenia, dane z użycia urządzenia do pomiaru alkoholu w organizmie oraz opinia biegłego lekarza, które trafnie uznane zostały za wiarygodne. Podobnie odnieść należy się do oceny zapisu na tarczy tachografu samochodu kierowanego przez obwinionego. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.331).

W świetle zatem powyższego właściwa, wbrew temu, co podnosi autor apelacji, jest również ocena wyjaśnień obwinionego L. J., które słusznie uznane zostały za wiarygodne jedynie w tym zakresie w jakim należały do elementów niespornych, zgodnych z wynikami analizy dokonanej przez biegłego B. C.. Rozważania Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.331, 333). Tym samym podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty uznać należy za chybione.

Podobnie zresztą odnieść należy się do oceny zeznań świadka G. Z., której twierdzenia uznane zostały za prawdziwe jedynie w tej części,

w której dotyczyły okoliczności bezspornych. Trafnie zatem w pozostałym zakresie uznane zostały za nieprawdziwe, skoro były sprzeczne z treścią opinii biegłego B. C., opierającej się, jak wskazano wyżej, na dowodach materialnych i wskazaniach wiedzy specjalistycznej. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.332-333).

Właściwa jest także ocena pozostałych dowodów to jest zeznań świadka M. M. oraz opinii biegłego A. G., co do której słusznie podnosi Sąd Rejonowy, że nie mogła być ona podstawą ustaleń w niniejszej sprawie, skoro biegły ten nie dysponował tak szerokim spektrum danych jak biegły C., a pozo tym nie dokonał tak, jak ten biegły, wszechstronnej analizy zdarzenia. Rozważania Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.331-332).

W świetle zatem powyższego niezasadny jest również zarzut obrazy art. 201 kpk. Sporządzona przez biegłego B. C. opinia, jak wskazano wyżej, jest kompletna, jasna i nie zawiera sprzeczności, a co więcej została ona opracowana na podstawie dowodów materialnych, a zatem mających charakter obiektywny, w oparciu o szersze, niż to jakim dysponował biegły A. G., spektrum danych. Tym samym brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii ustnej uzupełniającej lub konfrontacji obu biegłych powołanych przez Sąd.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 442 § 3 kpk, albowiem wbrew temu, co podnosi skarżący Sąd I instancji wykonał wytyczne Sądu II instancji, który uprzednio uchylał rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie.

W świetle zatem powyższego całkowicie niezasadny jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że obwiniony L. J. nie popełnił zarzuconego mu czynu. Prawdłowo oceniony materiał dowodowy, o czym mowa była wyżej, jednoznacznie na to bowiem wskazuje. Z uznanych za wiarygodne zeznań świadka E. S., jak i z opinii biegłego B. C. i związanej z nią opinii zawierającej analizę zapisu na tarczy tachografu, a także z danych zawartych w protokołach oględzin samochodu i miejsca zdarzenia, protokołach użycia alkotestów oraz z opinii biegłego lekarza nie wynika, że obwiniony L. J. popełnił zarzucony mu czyn. Słusznie zaznacza w tym miejscu Sąd Rejonowy, że ustalony tor jazdy samochodu osobowego, zmiana pasów ruchu nie pozwalała na przyjęcie, że znajdował się on już na lewym pasie wtedy, kiedy obwiniony sprawdzał drogę za swoim pojazdem. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.333-334).

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznając zażalenie obrońcy obwinionego L. J. za częściowo zasadne zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję kwotę 2796 złotych. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie obrońcy za udział w rozprawie odwoławczej w kwocie 1500 złotych oraz wynagrodzenie obrońcy za udział w postępowaniu przed Sądem I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy w kwocie (...) (tj. maksymalnego wynagrodzenia wg. obowiązującego Rozporządzenia z dnia 28 września 2002r. cytowanego przez Sąd I instancji). Co do pozostałej części kosztów ujętych w specyfikacji z k. 311 Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy działając w oparciu art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 118 § 2 kpw Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego L. J. kwotę 1230 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zwolnił oskarżycielkę posiłkowa od opłaty w postępowaniu odwoławczym.

SSO Ewa Opozda - Kałka